

[Poul Schlüter]

større indflydelse. Det er der vel ikke noget at sige til.

Men når vi vender os til efterårets problemer, er spørgsmålet altså, om regeringen vil tilbyde et forsøg på en politik, og i dette øjeblik kan vi ikke øjne, hvilken politik det kan blive, for regeringen har ingen fremlagt. Jeg tror, vi kan sige det sådan, at det konservative folkeparti vil arbejde for, at der i nogle år bevidst føres reallønspolitik. Det er der andre som også nu har blikket åbent for; jeg tænker f. eks. på vore venner i Norge og Sverige. Jeg forstår, at både i Norge og i Sverige regner man nu med, at det skal gå godt, hvis man kan fastholde den nuværende realindkomst for de forskellige befolkningsgrupper, og man har peget på, at der meget vel kan blive tale om en let reduktion af reallønnen.

Hvad så hos os? Inden længe står vi over for en ny overenskomstsituation. Den skal næppe finde sin løsning efter kendte modeller og recepter, men vi ved jo, at et hovedproblem allerede er på bordet. Det er spørgsmålet om de dyrtidsportioner, som for nærværende statskassen indbetaler til ATP. Hvis man nu forestillede sig, at virksomhederne selv skulle overtage belastningen af disse dyrtidsportioner, ville det vel meget let blive 4-5 pct. af den samlede lønsum. Uden at jeg på nuværende tidspunkt på nogen måde vil blande mig i parternes krav og modkrav, tør jeg da sige, at forestiller man sig, at danske virksomheder uden videre skulle overtage dyrtidsportioner, som betyder en omkostningsforøgelse for virksomhederne på 4-5 pct., er det det absolutte maksimum af, hvad man overhovedet kan tænke på. En 5 pct.s forøgelse af lønsummen i samtlige danske produktive virksomheder betyder naturligvis nye problemer for eksporten, nye problemer for beskæftigelsen.

Men så er spørgsmålet: hvad kan folketinget og hvad kan regeringen gøre? Her vil jeg sige til regeringen, at vi har den opfattelse i vor gruppe, at når vi skal tage fat på efterårets dagsorden, er nok det bedste, folketinget kan koncentrere sine kræfter om, at gøre, hvad gøres kan for at fastholde stabile priser, stabile leveomkostninger, stabile skatter og afgifter, altså prøve at lægge et billede fast af de økonomiske faktorer, som spiller en rolle for familiernes økonomi. Den må der ro omkring. Kan regering og folketing tilrettelægge

tingene, så den danske befolknings leveomkostninger så vidt muligt de næste par år ikke bringes til stigning, er det formentlig den bedste forudsætning, vi kan servere for parterne på arbejdsmarkedet i håbet om, at de selv vil løse den næste overenskomstsituation.

I den forbindelse vil vi også gerne advare regeringen imod til efteråret at genoplive den gamle strid om ØD på basis af LOs skitse og en tidligere socialdemokratisk regerings lovforslag. Hvis man vil gøre ØD til den store kampsag i efteråret, forudsér vi, at det vil være det samme som at stadfæste modløsheden og stagnationen i erhvervslivet. Vil man gennemføre noget, der bare i mindste måde minder om LOs ØD-tanker, er det det samme som at skabe det klima rundt på danske virksomheder, at man fortsat er tilbageholdende med investeringer og ekspansion. Man kunne nok ikke vælge sig et dårligere tidspunkt for en ny kamp om ØD end i efteråret.

Vi synes, vi kan registrere, at LO i de sidste måneder har haft væsentlig større indflydelse på regeringen end i mange år. Det er vel ingen slem overdrivelse, når jeg siger, at både de midlertidige bolig- og skattelove og de permanente, som vi kender dem fra de to redegørelser, virker som en afskrift af programværker, LO i forvejen havde offentliggjort. Nu er det spændende tanker, og det kunne da altid diskuteres, men det hele skal måles i forhold til beskæftigelsessituationen, og da er det vor opfattelse, at hvis man gennemførte regeringens skatte- og boligplaner, ville det betyde, at der ude i befolkningen blev skabt ny uro, utryghed og usikkerhed om fremtiden.

Regeringens skatteoplæg er jo lidt af en revolution i forhold til et hundredtusindtal af familiers nuværende økonomiske stilling, og ser vi det i forhold til erhvervslivet, betyder regeringens skattereformplaner nye milliardbyrder. Men det er da lige det modsatte af, hvad erhvervslivet har brug for i denne tid. Vi skulle gå den anden vej.

Så vil jeg også godt gøre en lille bemærkning om begrebet lønmodtagere. Et flertal af mit partis vælgere er lønmodtagere. Et flertal af socialdemokratiets vælgere er også lønmodtagere, og det gælder nok alle partiers vælgere. Det skulle være sært andet, for i dag kan vi vel gøre det sådan op, at omkring